

Política cinegètica, també "sense complexos". Ara, contra els refugis de fauna.

El Partit Popular a les Illes Balears està aplicant el rodillo i, davant la situació catatònica de bona part de la societat, va aprovant, una rere l'altra, tota quanta norma legal li reclamin els sectors econòmics i socials que li donen suport (aquests segueixen tan espavilats com sempre). Ho estam veient sobretot el l'àmbit urbanístic i turístic (lleis Company i Delgado) però tots els altres àmbits de planificació i decisió hi estan igualment afectats. També en l'àmbit cinegètic s'està produint una greu i escandalosa involució, que donaria per a parlar-ne molt. Però avui ens centrarem en un cas concret: la taxa als refugis de fauna.

Des dels anys 80 el GOB ha ajudat propietaris de finques a formalitzar més de 50 refugis de fauna a Mallorca (abans denominats refugis de caça). Els refugis tenen per objectiu la recuperació d'espècies silvestres i, per això, hi està prohibida la caça. Aquesta figura genera un benefici ambiental (la recuperació de la fauna silvestre) i social (la millora del medi ambient, i fins i tot l'augment de les potencials peces de caça als voltants del refugi) sense que el propietari en realitzi cap aprofitament consumptiu. Probablement, en reconeixement a aquesta funció socioambiental ni l'antiga Llei estatal de caça (1970) ni la Llei balear de caça (2006) ni cap de les lleis de caça aprovades a les altres comunitats autònomes disposen que s'hagi de pagar un impost anual (cosa que sí s'estableix en el cas dels vedats de caça, lògicament, ja que aprofiten particularment el bé comú que és la fauna cinegètica).

La creació dels refugis de fauna a Mallorca respon a diferents motivacions dels propietaris, que poden ser de tipus ambiental (no els agrada que es cacin animals), social (no volen seguir patint les molèsties que implica que altres cacin dins ca seva) o, fins i tot, econòmica (l'activitat cinegètica genera danys a les seves propietats). L'element comú: altres entren a caçar dins la seva propietat, però sense el seu consentiment. Com s'ha arribat a aquesta situació?

Els vedats de caça locals ocupen bona part del territori de Mallorca. En

el seu moment se constituïren sobre terrenys privats, de petits propietaris, que mai autoritzaren per escrit que les seves finques s'integressin dins aquests vedats. Són gestionats per les societats de caça locals, la més important xarxa d'organització del món cinegètic a Mallorca. Vet aquí la clau de tot aquest tema.

Ens atrevim a afirmar que el nombre creixent de nous refugis de fauna tramitats i declarats ha alarmat algunes de les societats de caçadors locals amb més influència sobre els actuals governants. Més refugis implica un nombre creixent de "forats" dins els vedats de caça locals, i l'amenaça que l'exemple s'escampi (no ens enganem: tothom qui no és caçador i té la seva finca dins un vedat d'altres preferiria sortir-ne).

Com combatre aquesta "amenaça"? Imposant unes condicions econòmicament molt gravoses. Així, el Consell de Mallorca ha aprovat una nova taxa per als refugis de fauna, que suposa haver de pagar 17,55 € per Ha i any, una xifra que multiplica per 8 la que pagaran les societats de caçadors locals. Per a un refugi de 20 Ha, seran 351 € anuals, que no és poc. Si a això se li afegeix que la majoria de refugis de fauna estan constituïts per l'agrupació de diversos propietaris i que, per tant, el titular del refugi s'haurà de

moure per cobrar les parts dels altres propietaris, la cosa es complica fins a nivells poc assumibles. Així, és ben previsible que minvi el nombre de propietaris que es decideixen a tirar endavant un refugi de fauna, i també és probable que alguns dels ja existents decideixin donar-se de baixa. Una jugada mestra, no? Grollera, injusta, discriminatòria, però sens dubte efectiva per aconseguir l'objectiu perseguit: desincentivar la creació i manteniment de refugis de fauna.

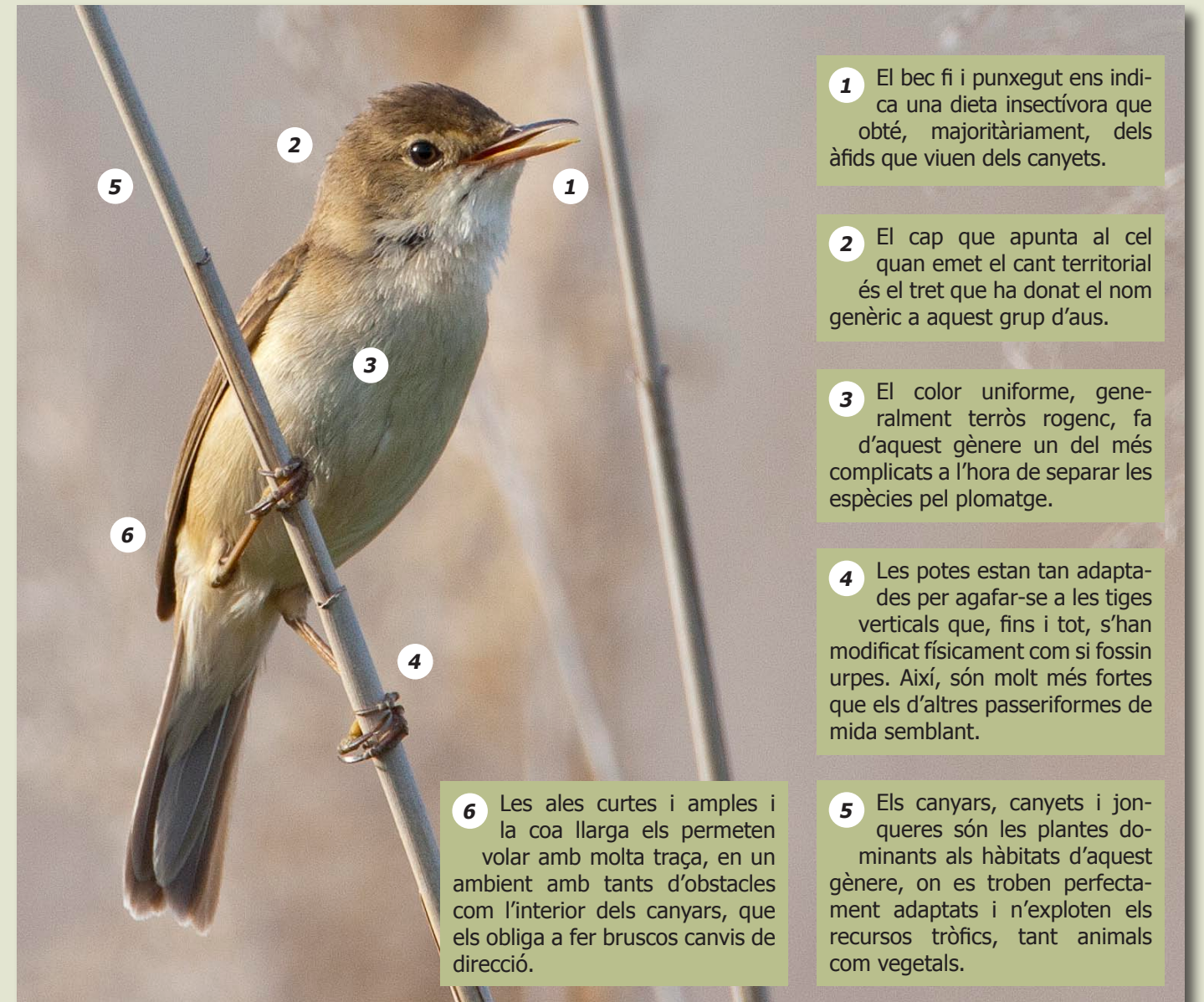
I és que fa la impressió que la Direcció Insular de Caça (Departament de Medi Ambient, Consell de Mallorca) és bàsicament un instrument de relacions propagandístiques amb els caçadors, amb finalitat lògicament electoralista. La xarxa constituïda per les societats de caçadors locals, coordinades majoritàriament per la Federació Balear de Caça, és un col·lectiu políticament apetitós, i fàcil de complaure amb sopars, subvencions i concessions legals escandaloses com la taxa als refugis de fauna. Una vegada més, "sense complexos". •

I aquí, què hi veus?

Què ens diuen els detalls de la imatge sobre aquest aucell?

Per **Pere J. Garcias**

1 El bec fi i punxegut ens indica una dieta insectívora que obté, majoritàriament, dels àfids que viuen dels canyets.

2 El cap que apunta al cel quan emet el cant territorial és el tret que ha donat el nom genèric a aquest grup d'aus.

3 El color uniforme, generalment terròs rogenc, fa d'aquest gènere un del més complicats a l'hora de separar les espècies pel plomatge.

4 Les potes estan tan adaptades per agafar-se a les tiges verticals que, fins i tot, s'han modificat físicament com si fossin urpes. Així, són molt més fortes que els d'altres passeriformes de mida semblant.

5 Els canyars, canyets i jonqueres són les plantes dominants als hàbitats d'aquest gènere, on es troben perfectament adaptats i n'exploten els recursos tròfics, tant animals com vegetals.

6 Les ales curtes i amples i la coa llarga els permeten volar amb molta traça, en un ambient amb tants d'obstacles com l'interior dels canyars, que els obliga a fer bruscos canvis de direcció.

La boscarla de canyar, *Acrocephalus scirpaceus*

És un dels migrants més abundants però que passa més desapercbut. Pertany a un gènere, *Acrocephalus*, que prové del grec *akros*, punta o cim, i *képhalè*, cap, en referència a la forma apuntada del cap i a la postura que adopta l'au, amb el cap apuntat cap amunt, quan canta. El nom específic *scirpaceus* deriva del llatí *scirpeus* (jonc). Tot i que aquesta espècie no és especialment amant dels joncs - ho seria més aviat la seva cosina la boscarla dels joncs (*Acrocephalus schoenobaenus*) - la paraula ja ens dona informació del seu hàbitat preferit: les zones humides amb gran cobertura de

vegetació palustre, principalment el canyet *Phragmites spp.*

El noms comuns ja recullen, en la majoria de llengües, aquesta preferència ambiental. El nom català de boscarla de canyar sembla que prové de busqueret i aquest de busca, encara que la terminació -arla no té una explicació clara. En castellà, *carricero común* ve directament de *carrizo*, el canyet; en anglès se l'anomena *reed warbler*, busqueret de canya; en alemany *teichrohrsänger*, literalment el cantor de les canyes dels estanys, nom compartit amb el danès, *rørsanger*, el

suec, *rörsångare* i l'islandès *sefsöngvari*, tots noms que volen dir el cantor de les canyes. En italià li diuen *cannaiola*, diminutiu de canya; en portuguès té el barroc i descriptiu nom de *rouxinol pequeno dos caniços*, en clara oposició a la boscarla grossa (*Acrocephalus arundinaceus*) que s'anomena *rouxinol grande dos caniços*. Finalment, en francès és *rousserolle effarvatte*, és a dir, el busqueret jonquer (el nom específic és una forma dialectal de *fauvette* - busqueret- passant per les formes *fauverette* i *fauvette*). •